

РЕШЕНИЕ

№ 4068

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4722** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет.1, чрез адв. В. У., срещу Отказ рег. № 5364р-8010 от 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Оспорва изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания от чужденеца адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Сочил, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, за който дори не следвало да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на изложеното и на декларацията на собственика на имота, която намира за редовна от външна страна, оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Сочил, че към момента на проверката не му е разрешено постоянно пребиваване в страната, поради което не би могъл да пребивава

постоянно на адреса. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да присъди разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Т.. Поддържа, че се касае за специфична хипотеза на предоставяне на право на пребиваване, която изисква уседналост и свързаност с трудова дейност на територията на страната. Счита за доказано, че чужденецът не само не пребивава на декларирания адрес, но не се и намира в България, което доказвало, че заявените в заявлението за пребиваване факти относно адреса са неистински и неверни, а единствено формално посочени. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане] , е подал заявление вх.№ 536500-152 от 12.01.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – тъй като е от български произход, в което като адрес в България посочил [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Към заявлението са приложени: удостоверение от Държавна агенция за българите в чужбина относно това, че кандидатът е от български произход; трудов договор № 034/12.01.2022 г. сключен с „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за длъжност „служител човешни русерси“ и справка за регистрацията му в НАП; декларация с нотариална заверка на подписа от 10.01.2023 г. на К. А. А., ЕГН [ЕГН], относно притежавано собствено жилище в [населено място],[жк], [жилищен адрес] което съгласно пар.1, т.20 от ДР на ЗЧРБ ще предостави за ползване на лицето А. Б., гражданин на С., по време на пребиваването му в Република България, със съгласие той да бъде регистриран адресно там.

Установява се от докладна записка рег. № 5365р-456 от 14.02.2023 г. на служител при група „Миграция“ на ОД МВР Б., че на 09.02.2023 г. е извършена проверка на адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] във връзка с подадено заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България от А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане] На адреса била установена собственичката К. А. А., ЕГН [ЕГН], която посочила, че не е виждала чужденците и не ги познава, а неин познат ѝ предложил да подпише декларации срещу заплащане.

Според извършена справка в АИС БДС и ЕРЧ на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес] са регистрирани 4 лица български граждани и 6 лица чужди граждани на Република Сърбия, вкл. апликантът А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане]

Според предоставено от К. А. А., ЕГН [ЕГН], писмено обяснение, заедно със съпруга ѝ били собственици на жилището в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от две жилищни стаи с жилищна площ от 35 кв.м. Потвърждава, че е подписала декларации за предоставяне на адреса за пребиваване на чужденци, но не е виждала чуждите граждани и не ги познава, те нямало да живеят на адреса и самата тя не желала това.

Изготвено е отрицателно становище по чл.46 ППЗЧРБ рег. № 5365р-470 от 15.02.2023 г. на началник група „Миграция“ при ОД МВР Б., според което апликантът не е преминал съгласувателна процедура за издаване на виза Д, тъй като кандидатства за пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Изложени са обстоятелствата,

установени при осъществена на 09.02.2023 г. проверка на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Въз основа на данните от АИС БДС и ЕРЧ и обясненията на К. А. А., ЕГН [ЕГН], органът за административен контрол на чужденците е приел, че А. Б. е декларирал неверни данни като е заявил адрес, на който няма намерение и възможност реално да пребивава.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-8010 от 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-152/12.01.2023 г. по описа на група „Миграция“ при ОД МВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чуждия гражданин в [населено място],[жк], [жилищен адрес] където А. Б. не бил установен на 09.02.2023 г. Въз основа на нея, на проверки в АИС БДС и ЕРЧ и обясненията на съсобственичката на имота, административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението А. Б. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който не пребивава – основание за отказ по чл.10, ал1, т.23 от ЗЧРБ.

Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца.

Извършена е справка в информационните системи, ползвани от ДМ-МВР, при която е установено, че А. Б. е влизал еднократно в България – на 12.01.2023 г., когато е подадено заявлението, след което не са регистрирани други влизания. Тъй като кандидатът кандидатствал по облекчена процедура, при която съгласно чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ се изисквал валиден трудов договор, сключен за минимум 6 месеца, макар това условие да било изпълнено формално, то заявителят не би могъл реално да изпълнява задълженията си с месторабота в [населено място].

Изложените обстоятелства са квалифицирани като основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ за отказ по заявление вх.№ 536500-8010 от 12.01.2023 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 28.04.2023 г. Жалбата от 11.05.2023 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от административен орган, притежаващ компетентност на служба за административен контрол на чужденците – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ. Съобразно многократно посочените в акта фактически обстоятелства „А. Б. е декларирал неверни данни като е

заявил пред административен орган адрес, на който не пребивава“, приложима в настоящия случай е хипотезата на чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни.

Съдът намира, че липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е декларирал неверни данни.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление вх.№ 536500-152 от 12.01.2023 г. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Това е така, тъй като при извършената на 09.02.2023 г. проверка на адреса служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения от собственика на недвижимия имот. Събрана е информация от информационните масиви на МВР относно влизанията и излизанията на чуждия гражданин в България, както и относно работодателя му „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД.

Констатациите от проверката на 09.02.2023 г. относно ненамирането на чуждия гражданин на заявения адрес за пребиваване се подкрепят от писмените обяснения на съсобственичката на имота К. А. А., ЕГН [ЕГН], според които тя не е виждала чуждите граждани и не ги познава, те нямало да живеят на адреса и самата тя не желала това.

Посочването на адрес за пребиваване в България, на който чуждият гражданин не само не е пребивавал, но и собственикът не е реално съгласен с това, е индичия за липса на намерение у чуждия гражданин за реално ползване на посочения адрес. Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката на 09.02.2023 г. Показанията на собственика са в друга насока – чуждите граждани не само не пребивават на адреса, но и собственикът няма намерение да ги допусне, тъй като съзнава, че адресът е фиктивен – предоставен единствено за целите на заобикаляне на режима на пребиваване на чужденците в България и срещу заплащане.

Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР – еднократно влизане в България на 12.01.2023 г., когато е подадено заявлението и сключен трудовия договор.

В съдебно заседание ответникът представя писмо изх. № 23052779 от 06.06.2023 г. на директора на ДИТ К., според което „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], [улица], е вписано в Търговския регистър на 22.07.2022 г. Опитите за осъществяване на контакт със законен представител на „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД останали безуспешни. Контакти не били осъществени чрез писмо с обратна разписка и на електронна поща. От ТД на НАП офис К. била предоставена

информация, че търговецът не е предоставил данни за упълномощено лице, а кметът на [община] уведомил с писмо изх.№ 23050324/26.05.2023 г., че не съществува административен адрес [населено място], [улица]. Така установените обстоятелства са допълнително основание да се приеме, че при деклариране на данни в заявление рег. № 536500-152/12.01.2023 г. за целите на получаване на право на пребиваване, чуждият гражданин е посочил неверни данни – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧРБ и чл.6, ал.1 от ППЗЧРБ при влизане в Република България чужденецът декларира целта на посещенията си и посочва писмено адреса, на който ще пребивава, като попълва адресна карта по образец. По аргумент от чл.8 и чл.9, ал.2 от ППЗЧРБ обявеният адрес се отразява в специализиран информационен масив за административно обслужване на чужденците за нуждите на административния контрол на режима на пребиваване. Изрично е посочено в чл.35, ал.1 от ППЗЧРБ, че чужденецът предоставя адрес на пребиваване, а не както се твърди в жалбата – адрес за кореспонденция. Вярно е, че в представения трудов договор № 034/12.01.2023 г., сключен с „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, изрично е посочено, че работникът се задължава да постъпи на работа след получаване на разрешение за пребиваване, но подготовката за реално изпълнение на трудови функции предполага намиране на място за пребиваване в страната, което в случая не се установява. Напротив, данните от преписката сочат, че адресът е предоставен фиктивно, за получаване на право на пребиваване, без реално съгласие на собственика чуждите граждани да пребивават там, а контакт с работодателя реално не може да бъде осъществен.

Тези данни правилно са преценени от административния орган като основание по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ да се откаже претендираното право, тъй като чуждият гражданин е декларирал пред административен орган (в подаденото заявление) адрес не пребивава и няма намерение да пребивава.

В идентичен смисъл е Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“.

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Законодателят очевидно е установил

един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни. Това обстоятелство в случая се потвърждава от писменото обяснение на собственика на имота от 09.02.2023 г. и от данните за еднократно влизане в България на А. Б..

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно общественния интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет.1, чрез адв. В. У., срещу Отказ рег. № 5364р-8010 от 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. ОСЪЖДА А. Б., гражданин на Република С., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет.1, чрез адв. В. У., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: